

เพ็ญบาย

บทที่ 48

“พวกมันเป็นใครกัน คุณแก้วรู้ไหม”

เสียงกระซิบถามดังที่ข้างหู อาการกอดกระชับคลายลง แต่ว่า
ก่อนแขนยังพาดผ่านหลังกอดเธอไม่ให้เผยตัวขึ้นจากหลืบหลุมที่ซ่อน

“ไม่รู้ แต่ดูเหมือนจะรู้จักกับพีชช”

“พีชชทำอะไรโดนหลอกเสียแล้ว” ชายหนุ่มคาดเดา

“แล้วเราจะทำยังไงกันดีคะ ปานนี่ไม่รู้ว่าพีชชเป็นอย่างไรบ้าง”

“ตอนนี้ต้องเป็นห่วงตัวเองก่อน พวกมันกำลังโทรศัพท์ตาม
กันมา เจ้าสองคนที่อยู่ที่นี่ก็มีป็นด้วย”

“แล้วรถพีชชล่ะ”

“เรากลับไปไม่ได้หรอก ยังไงๆ มันก็ต้องเห็นแล้วคงไม่ทิ้งไว้ให้
เราใช้ต่อแน่ๆ”

“แล้วเราจะทำยังไงกันดี โช้ พีชชไม่นำหยุดรถเลย น่าจะ
ขับไปหาคนมาช่วยมากกว่า”

“จะไปหาที่ไหน ทางเปลี่ยวอย่างนี้อีกนานเท่าไรกว่าจะมีใคร
ผ่านมา พี่กลัวว่าถ้าจะกลับมาก็ไม่เจอใคร หรือไม่ก็เจอแต่ไม่มีชีวิต
คิดอะไรไม่ทันพี่ก็กระโดดลงจากรถเลย”

“แล้วโทรศัพท์ล่ะคะ”

ชายหนุ่มตบที่กระเป๋ “แถวนี้ไม่มีสัญญาณ แบตเตอร์ก็ใกล้
หมดแล้วเพราะโทรถามทางกันมาตลอด”

“โช้เอ๊ย ช่างติดขัดไปหมด หรือว่ามันจะถึงคราวของเราจริงๆ”

น้ำเสียงวิตกหมดหวังทำให้อ้อมแขนที่พาดผ่านหลังกระชับขึ้น

“พีไม่ยอมให้ใครมาทำอะไรคุณแก้วหรอก”

แม้จะเคยทุ่มเทจิตใจให้อย่างเต็มที่ แต่ความรู้สึกขัดแย้งในเรื่อง
ของรสรินและรุ่งนภา ก็ตามมารบกวน เธอยังคิดว่าชายหนุ่มเกี่ยวข้อง
ในแผนการณ์ที่ทำให้อัษฎางค์ตาย... ไม่ว่าจะโดยเจตนาหรือไม่ก็ตาม
ถึงอย่างไร เวลานี้เธอก็ไม่มีใครให้พึ่งได้อีกแล้ว

“เราต้องไปจากที่นี่ ก่อนที่พวกมันจะมากันมากกว่านี้”

เสียงกระซิบกระียดขริม พอเห็นว่าปลอดภัยก็โหนตัวขึ้นจาก
ช่องแยก มือแข็งแรงดึงให้ร่างเล็กๆ ตามขึ้นมา ฉัตรแก้วได้แต่ตาม
ติดโดยไม่สนใจจะมองอื่นใด พอมืออ่อนที่แข็งแรงจุดให้วิ่งเธอก็วิ่ง
หากเขาดึงให้หยุดเธอก็หยุด ยอมให้อ้อมแขนและอกหนาที่ขึ้นเหนือ
กอดกักขังร่างหลบฝ่ายที่ตามล่า เสื้อผ้าเนื้อตัวผมเผ้าคลุกดินจน
มอมแมม โคนหนามไหนดึงไปไม้เกี่ยวจนฉีกขาดถลอกปอกเปิก

ฟ้าเริ่มจะอ่อนแสงทว่าฝ่ายติดตามกลับเพิ่มจำนวนมากขึ้น
แม้ว่าในช่วงขณะหนึ่งฝ่ายนั้นจะเจียบหาย ทว่าอีกครู่ใหญ่ เสียงพุด
และเงาร่างที่ค้นหาก็ปรากฏให้เห็น

“เราจะไปรอดไหมนี่”

หญิงสาวตรงออกมาอย่างเหน็ดเหนื่อยสิ้นหวัง ไบหน้าคร่ำมคม
กระียดขริมหันมาตอบอย่างหนักแน่น

“รอดซิ”

พอเห็นว่าปลอดภัย ร่างสูงก็พาเธอออกเดินบ้างวิ่งบ้าง ไกล
จากถนนที่เจียบและเปลี่ยว ลึกเข้าไปทุกที่.....

ฉัตรแก้วไม่รู้ว่าขาที่หนักจนแทบจะยกไม่ขึ้น และฝ่าเท้าที่เจ็บระบม
กำลังมุ่งหน้าไปทางไหน เธอได้แต่รู้ไปตามการจับจูงของเจ้าของมือ
แข็งแรงที่ไม่ยอมลดความเข้มแข็งลงเลย ไบหน้าขริมที่หันมา แม้จะ
กระียดกังวล แต่ไม่เคยสักครั้งที่เธอจะเห็นความหวาดกลัวท้อแท้

ในช่วงระยะเวลาที่คล้ายยาวนานไม่สิ้นสุด แม้บอกตัวเองว่าจะ

ไม่โอตครวญ แต่บ่อยครั้งที่หญิงสาวมีอาการชวตเซแล้วทรุดนั่งไม่ยอม
เดินขึ้นมาเฉยๆ จนอีกฝ่ายต้องหยุดรอลางมองหาทิศทาง หากแล้ว
ก็จุดให้ร่างที่อ่อนแรงลุกขึ้นเดินต่อ

“ไปอีกหน่อยคุณแก้ว ตรงนี้ยังไม่ปลอดภัย”

มีตจนมองไม่เห็นทิศทางชายหนุ่มจึงหยุด จิตรแก้วล้มลงนอน
ด้วยความเหนื่อยอ่อนเจ็บปวดแขนขาเป็นที่สุด “แก้วไปต่อไม่ไหวแล้ว
พี่ป๋อง” เธอพูดประโยคที่พูดออกมาแล้วนับครั้งไม่ถ้วน

ชายหนุ่มใช้มือคลำสำรวจพื้นใกล้ๆ ไปทั่ว

“มีตัวอย่างนี้ เราไปไหนไม่ได้แล้วเหมือนกัน”

“พี่ป๋องทำอะไร”

“สำรวจว่าคุณแก้วไปนอนทับรังมดหรือรูอะไรเข้าหรือเปล่า”

หญิงสาวพูดอย่างเหน็ดเหนื่อยเต็มที่ “ไม่ว่าจะทับอะไรแก้วก็
ไม่สนใจทั้งนั้นแหละ แก้วขยับตัวไม่ไหวแล้ว ทั้งหมดแรงแล้วก็ปวด
ไปหมดเลย”

พอเห็นว่าปลอดภัย ร่างใหญ่ก็ทอดกายลงนอนข้างๆ

หญิงสาวบ่นว่า “ไม่รู้ว่าพี่ชัชจะเป็นยังไงบ้าง”

สีหน้าเขาเครียด อย่างว่าแต่ชัชชัชเลย ทั้งตัวเขาเองและหญิง
สาวผู้นอนทอดอาลัยไร้เรี่ยวแรงอยู่ข้างๆ ก็ยังไม่รู้ว่าจะเป็นอย่างไร

“อยากรู้จริงว่ามันเรื่องอะไรกัน... พี่ป๋องรู้อะไรบ้างคะ”

“พี่รู้แต่ว่าพี่ชัชไปเชียงใหม่ แล้วพบคนที่บอกว่ารู้อะไรบางอย่าง
เกี่ยวกับอุบัติเหตุ”

คราวนี้น้ำเสียงของหญิงสาวดูตัวอย่างไม่พอใจ “คนที่กล่าวหาว่า
พี่นะผิตนะซิ... นั่นแหละคือสิ่งเดียวที่พี่ชัชต้องการ”

ชายหนุ่มนิ่ง เธอจึงพูดต่อด้วยน้ำเสียงไม่พอใจ

“ไม่รู้ว่าพี่ชัชจะอยากขุดคุ้ยเรื่องอุบัติเหตุขึ้นมาทำไม ถึงยัง
พี่นะก็จากไปแล้ว ให้เขาไปสบายๆ ไม่ได้หรือ ทำไมจะต้องพยายาม
ทำให้มัวหมองด้วย”

เมื่อไม่มีคำตอบ เธอจึงได้แต่สงสัยต่อไปว่า

“แล้วพวกคนที่ตามเรามานี้คือใครกันล่ะคะ จะเอาอะไรกันแน่”

“อาจจะ เป็นพวกลักพา ก็ได้... พี่เองก็ไม่รู้เหมือนกัน”

“เอ หรือว่าพี่ชัชไปเชียงใหม่แล้วเจอคนไม่ดี สวมรอยว่ารู้อะไร
แล้วหลอกให้มาที่นี่เพื่อจะลักพาตัวคะ”

“พี่ก็คิดอย่างนั้นเหมือนกัน คนไม่ดีมีอยู่ทั่ว พี่ชัชอาจจะโชคร้าย
ไปเจอเข้า พี่ชัชเอนเอียงอยากจะทำอะไรไปแล้ว พอทางนั้นพูดอะไร
พี่ชัชก็เลยเชื่อหมด”

ดูเหมือนนั้นจะเป็นเรื่องที่เป็นไปได้มากที่สุด “กรรมเวรแท้ๆ
นี่แหละ เพราะพี่ชัชคิดไม่ดีกับพี่นะ ก็เลยโดนเข้าแบบนี้”

การนิ่งของชายหนุ่มบอกรู้ว่าเขาอยู่ข้างชัชชัช จิตรแก้วจึง
ได้แต่เงิบ ถึงอย่างไรในเวลานี้เขาก็มาช่วยเธอ เอาตัวเข้ามาพัวพัน
ทั้งๆ ที่อาจเป็นอันตรายถึงชีวิต.....

แล้วเรื่องที่ผ่านมาเป็นอย่างไรกันแน่ จิตรแก้วอยากจะรู้
เหลือเกินว่าในความเป็นจริงที่ไม่ได้ตกแต่งหลอกลวงนั้น ชายหนุ่มอยู่ใน
แผนการที่ตั้งใจตั้งรกรากเข้ามาทำให้เธอแตกแยกกับอักษฎางค์ ซึ่ทาง
ให้อักษฎางค์ตามไปที่ไร่ของเสกสิทธิ์จนเกิดอุบัติเหตุเสียชีวิตหรือเปล่า

แต่อย่างไรก็ตาม เรื่องที่เขาอยู่ในแผนการของคนอื่นๆ ที่จะให้
ตั้งเธอออกจากเสกสิทธิ์ก็เป็นความจริงที่หญิงสาวไม่อาจจะลืมได้

เธอนอนนิ่งหันหลังให้ ปล่อยให้ความรู้สึกนึกคิดรุมร่า
อยากจะลุกขึ้นชวนทะเลาะเพื่อซักฟอกสิ่งที่ติดค้างในใจให้กระจ่างก็ทำ
ไม่ได้ ในบัดนี้เธอมีเพียงร่างแข็งแกร่งนี้เท่านั้นที่นอนเคียงข้างเป็นที่พึ่ง
อากาศเย็นจนร่างบางต้องคุดคู้ ชายหนุ่มมองแล้วก็ขยับเข้าหา
เอื้อแขนโอบกอด ครั้นไม่มีอาการผลึกใสตอบสนอง ร่างอุ่นก็ขยับเข้า

จนขีด เอื้อแขนข้างหนึ่งให้รองศีรษะ แขนอีกข้างกอดกระชับ

เธอนอนนิ่งเหมือนลูกแมวเซื่อง ไม่นานความเหน็ดเหนื่อยก็ทำให้ผลอหลับ

ชายหนุ่มเต็มตื่นกับความรู้สึกที่ท่วมทับ กระชับวงแขนจุมพิตที่ศีรษะรูปสวยครั้งแล้วครั้งเล่า ในบางช่วงของราตรี หญิงสาวมีอาการสะดุ้งผวา วงแขนอ่อนก็กระชับกอดปลอบจนร่างเล็ก ๆ คลายความสั่นเทา เธอหันมาซุกซบกับอก แขนขาวเรียวก่ายกอดยึดเขาไว้เป็นที่พึ่ง

ชายหนุ่มประคองใบหน้าในกรอบผมยุ่งเหยงไว้ด้วยความรู้สึกดีมีค่า ต้องหักห้ามใจตัวเองที่จะไม่ลวงละเมิดในยามเธอหลับ เธอไม่ใช่ของเขาและไม่มีวันจะใช่ เธอรักรวยเกินไป กำแพงเงินตราสูงหนาที่เขาไม่อาจข้าม ทำได้แต่เพียงรักและดูแลในยามที่เธอต้องการเท่านั้น

ฟ้าเริ่มสว่างเมื่อชายหนุ่มรู้สึกตัวตื่นหลังเปลืองีบหลับ ท่อนแขนขาเพราะถูกทับ กระนั้นเขาก็ไม่อาจจะตัดใจขยับออกมาหาอิสระ ร่างที่ซุกกับอกสั่นเล็กน้อย เขาลูบไล้ท่อนแขนเยียบเย็นอย่างจะถ่ายเทความอบอุ่นให้ หญิงสาวยังหลับสนิทปล่อยให้อีกฝ่ายจับจ้องมองใบหน้าอ่อนใสที่ค่อย ๆ ชัดเจนขึ้นทีละน้อยในแสงแห่งอรุณรุ่ง

สิ่งแรกที่ฉัตรแก้วเห็นเมื่อลืมตา คือดวงตาอ่อนโยนในใบหน้าขริมครีมีไรเคราที่อยู่ใกล้เพียงคืบ เธอจ้องมองอย่างงุนงง ร่างอ่อนที่กอดกระชับทำให้ตระหนก สัญชาติญาณทำให้เธอผลึกใส หากครั้งนี้อีกฝ่ายปล่อยให้เธอเป็นอิสระ เธอก็อดอาลัยไม่ได้

เธอลุกขึ้นนั่งหันหลังให้อย่างซ่อนความในใจ จัดผมยาวที่อยู่สยายพลงพุดแก้อ ๆ

“ตื่นแล้วก็ไม่ยอมปลุกด้วย”

“ก็เห็นคุณแก้วกำลังหลับสบายอยู่นี่ครับ”

“สบายอะไรกัน ฉวยโอกาสก็บอกมาเถอะ”

ประกายตาที่มองร่างบางยกแขนจัดผมแผ้วเสื่อผ้า ระริกขึ้นด้วยความรู้สึกผูกพันลึกซึ้ง เสียงตอบหยอกเย้า

“ก็เป็นโอกาสที่น่าฉวยนี่นา”

หญิงสาวหันมาค้อน ทว่าหาได้รู้สึกขุ่นเคืองไม่

ชายหนุ่มลุกขึ้นบิดเนื้อตัวขบไล่ความเมื่อย อีกครู่หนึ่งร่างสูงก็เดินมาส่งมือให้เธอจับ

“ลุกขึ้นเถอะ เราต้องไปกันต่อแล้ว”

หญิงสาวหันมองไปรอบ ๆ “พวกนั้นยังจะตามเราอยู่อีกหรือคะ”

“เราต้องหาทางกลับ แต่ก็ประมาทไม่ได้ว่าพวกมันจะไม่ตาม”

เธอยึดมือที่เอื้อให้ ดึงตัวเองลุกขึ้น ร่างบางชวนเซ อ้อมแขนที่แข็งแรงจึงโอบยึดไว้ ใจเธออ่อนวูบ หากแล้วก็บอกตัวเองว่าจะอ่อนไหวกับผู้ชายคนนี้ได้ เธอบั่นสีหน้าบึ้งตึง พอทรงตัวได้ก็ผลึกใส

“จะไปทางไหนก็นำชีคะ”

อีกครั้งที่เท่าเล็กน้อย ที่เจ็บระบม ต้องย่อลงบนดินและพวงหญ่าอย่างไม่รู้ที่สิ้นสุด แดดจัดแล้ว แม้จะเดินอยู่ในหมู่ไม้ แต่ก็มีบ่อยครั้งที่แสงแดดแผดจ้าส่องต้องใบหน้าชุ่มเหงื่อ เธอมองแผ่นหลังบึกบึนของคนๆ ที่เดินนำอยู่ข้างหน้า แม้จะสงสัยว่าเขากำลังนำไปในทิศทางที่ถูกต้องหรือไม่ ก็มีได้ปริปากซึกถาม

ธารน้ำเล็กๆ ที่พบในระหว่างทางทำให้หญิงสาวลึงโลดราวกับพบขุมสมบัติ เธอลุยลงไปทันทีที่อีกฝ่ายซึ่งเลยหน้าไปสำรวจหันมาพยักเรียก อีกครู่ก็ลงไปแหวกว่ายอย่างเบิกบาน

“อย่าตีমনะคุณแก้ว น้ำไม่สะอาด อาจจะมีเชื้อโรค”

“เถอะน่า พี่ป้อ กินเชื้อโรคเข้าไปบ้างจะได้เพิ่มความต้านทานให้ร่างกายไงคะ”

เธอแช่อยู่ในน้ำแม้ชายหนุ่มเรียกแล้วเรียกเล่า

“ไปกันต่อได้แล้ว”

“เดี๋ยวน่า น้ำใสเย็นดีจัง แก้วกำลังสบายเลย”

“ต้องไปแล้วคุณแก้ว”

ดูเหมือนเธอจะลืมนั่นอันตรายไปเสียแล้ว

“ยังไม่ไปหรอก ถ้าพี่บ๊องอยากให้แก้วไปก็มาลากตัวไปซิ”

ชายหนุ่มว่ายน้ำออกมาจริงๆ เธอว่ายหนี พอฝ่ายนั้นจับตัวได้เธอก็ดิ้นพลางหัวเราะคิกคัก

“คุณแก้ว หยุดเล่นได้แล้ว” ปองพลพูดอย่างอ่อนใจ “เรายังไม่ปลอดภัยจริงๆ”

“ไม่มีใครสนใจจะตามเรามาแล้วละน่า ถ้าจะมีอันตรายนี่เพราะพี่บ๊องนั่นแหละที่พาเดินหลง” เธอพูดพลางหัวเราะ

ชายหนุ่มได้แต่ปล่อยให้เธอแหวกว่ายพ้นจากมือ พอเห็นว่าทำอะไรไม่ได้ก็ว่ายเข้าฝั่งตามลำพัง อีกครู่หนึ่งหญิงสาวก็ลุดตามขึ้นมาใจเสียบกับสีหน้าเคร่งขรึมที่คล้ายกับจะชุนเคือง

“มาแล้วคะ มาแล้ว”

“ดีได้ไม่เลือกเวลานะคุณแก้ว นี่แหละ พี่ชัชถึงพูดบ่อยๆ ว่าคุณแก้วเป็นเหมือนลูกวัวที่ไม่รู้จักกลัวเสือ”

“จะว่าแก้วที่มาก็พูดมาตรงๆ เถอะ” เธออดพาลไม่ได้

ประกายตาขรึมที่หันมามองสะท้อนความเอ็นดู เธอจับผมขึ้นสะบัด ก่อนจะสาละวนบิดน้ำจากชายเสื้อ ร่างใหญ่ยื่นตัวเอวมองเธอนวดเท้าที่ระบมก่อนจะพยายามสวมรองเท้าด้วยสีหน้าเจ็บปวด

“เดินต่อไหวไหม”

“ไม่ไหวก็ต้องไหว ทำยังไงได้ล่ะ” เสียงตอบหงุดหงิด

“ชื่อก็อไปก็ได้”

“บ้าซี”

“พี่พูดจริงๆ นะ ถ้าคุณแก้วเดินไม่ไหว จะชื่อก็อไป ให้พี่อุ้มไปหรืออะไรก็ได้ทั้งนั้น”

สีหน้าเธออ่อนลงอย่างละเอียดใจ “ไม่เป็นไร แก้วยังเดินไหว”

มือใหญ่เอื้อมมาให้จับ ดึงให้ลุกขึ้นเดินตามกัน “จำได้ไหมว่าเมื่อก่อนใครเคยชื่อก็อไป ชอบให้จับเหวี่ยงไปเหวี่ยงมา”

เธอหัวเราะ “ทำไมตอนนั้นพี่บ๊องทำได้คะ อายุเราห่างกันแค่หกเจ็ดปีเอง”

“พี่โตเกินตัว อายุน้อยกว่าแต่ตัวโตกว่าพี่ชัชอีก ส่วนคุณแก้วก็เล็กกว่าวัย พี่ชัชเรียกคุณแก้วว่า ยัยเล็กพริกขี้หนู”

“แล้วพี่บ๊องเรียกแก้วว่ายังไง”

“ต่อหน้าพี่ชัชก็เรียกแบบเดียวกัน”

“แล้วลับหลังล่ะคะ”

“เรียกว่าแม่เทพธิดาตัวน้อย...” เสียงตอบเจือหัวเราะ

“ไม่เชื่อ...”

เสียงหัวเราะกังวานอยู่ในอากาศ

แต่แล้วเสียงไปไม่เสียดสี เสียงกึ่งไม้ดีดพร้อมเสียงย่าเท้าถี่ๆ ทำให้ทั้งสองสะดุ้งพร้อมกัน ชั่วขณะที่ตื่นตัวหันมองหา ร่างที่บิบบของใครคนหนึ่งที่อยู่เบื้องหน้าก็พรวดพราดมายืนอยู่ตรงหน้าเสียแล้ว

ฉัตรแก้วหวีดเสียงร้อง จู๊ดจะให้ชายหนุ่มวิ่ง ทว่าเสียงที่ร้องตวาดดุดันพร้อมกับปืนหน้าที่ยกขึ้นเล็งทำให้มือแข็งแรงที่เกาะติดตั้งเธอกลับมาในทันที ไซ้ร่างสูงใหญ่บังเธอไว้แทบจะมิด

“ถ้าไม่อยากกินลูกปืนก็อยู่เฉยๆ”

ชายผู้นั้นคำรามขู่เขิน ไบหน้าคร้ามเหี้ยมเกรียมไม่เป็นที่เคยคุ้นประกายตาโหดและสีหน้าท่าทีดิบๆ เกือบๆ บอกให้รู้ว่าเขาอาจจะลั่นกระสุนโดยไม่มีเหตุผลได้ในทุกวินาที

“อย่าตกใจ คุณแก้ว” เสียงกระซิบปลอบเครียด.....!